Ч. 178 Середа 11 (23) серпня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламацій неопечатанй вольнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Старостевахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рѣзня въ Еґе-Мортъ.

На полудни Франціѣ, въ департаментѣ Ґардъ, недалеко вôдъ моря и на 36 кільометрôвъ на полудне вôдъ мѣста Німъ, лежить въ багнистôй, солею пересяклôй долинѣ, мѣсточко зване нинѣ Еґе-Мортъ. Єсть то мѣсцевôсть дуже стара, бо єѣ заложивъ ще римлянинъ Марюсъ. За римскихъ часôвъ называлась ся оселя Aquae mortuae (Мертвй воды), зъ чого пôшла нинѣшна назва Еґе-Мортъ, або по французски Aigues Mortes. Мѣсточко се має не больше якъ 4 до 5000 мешканцѣвъ, а люде тутъ займають ся ловлею рыбъ и добыванемъ соли зъ воды морскои въ салінахъ Пекке. Въ сихъ салінахъ добувають рôчно за пôвтора міліона соли а роботою займає ся приватне предприємство. Отже въ сѣмъ мѣстоку, прийшло тамтого тыждня до кровавои бійки межи французскими а италіяньскими робôтниками, котра остаточно стала ся причиною грôзного конфлікту межи Италією а Францією. Пôсля справоздань зъ французскои стороны, рѣчь була така:

Акційне товариство добуваня соли въ Еґе-Мортъ старає ся платити робôтникамъ якъ найменше и послѣдними часами спровадило богато робôтниковъ Италіянцѣвъ, котрй пôдняли ся роботы за дешевшу цѣну. Черезъ то стратило, кажуть около 1000 робôтниковъ Французôвъ роботу и зъ того настала межи Французами а Италіяньцями велика ненависть. Та ненависть довела остаточно ажь до кровавои бійки, коли италіяньскй робôтники стали вызывати Французôвъ. Безпосередною причиною до бійки мало бути то, що якійсь робôтникъ Италіянецъ выправъ собѣ штаны въ кадцѣ, де була вода до питя для робôтниковъ французскихъ. Коли французскй робôтники розпочали о то сварку, напали на нихъ Италіянцѣ и одного зъ нихъ убили. Зъ италіяньскихъ жерелъ доносять знову, що Французы першй розпочали бійку. Пôсля зôзнань италіяньскихъ робôтниковъ въ италіяньскôмъ консулятѣ въ Марсиліи, робили Французы въ середу и въ четверъ формальну нагôнку на Италіянцѣвъ. Кôлько робôтниковъ убито, а кôлько покалѣчено, доси ще автентично не знати. Зъ послѣдныхъ урядовыхъ вѣстей показує ся, що єсть 15 убитыхъ а звышь 60 покалѣченыхъ, зъ котрыхъ богато навѣть смертельно. Характеристичне такожь, що шпиталѣ въ Марсиліи не хотѣли черезъ вôсѣмъ годинъ приняти покалѣченыхъ Италіянцѣвъ.

Рѣзня въ Еґе-Мортъ выкликала велике обурене и демонстраціѣ въ цѣлôй Италіи. Въ Римѣ повывѣшувано на знакъ жалобы чорнй хоругвы. Товпа напала була на французску амбасаду и повыбивала тамъ вôкна. Въ Мессинѣ зôрвано французскій гербъ зъ консуляту и спалено єго, въ Геновѣ спалено 12 вагонôвъ трамваєвыхъ французского товариства. По всѣхъ мѣстахъ вôдбувають ся демонстраціѣ а правительство италіяньске ледви вже въ силѣ удержати порядокъ. Зъ Риму доносять, що на случай колибъ правительство французке не хотѣло дати нѣякои сатисфакціѣ, то италіяньске правительство вôдкличе свого амбасадора зъ Парижа.

Помôчь для потерпѣвшихъ вôдъ повени.

Выдѣлъ краєвый ухваливъ на засѣданю 14 с. м. для повѣтôвъ и громадъ, потерпѣвшихъ вôдъ повеней, роздѣлити запомогу зъ фонду краєвого, що выносить 25.000 зр., а призначеный на ту цѣль. Ухвалено до розпорядимости Выдѣлу повѣтового въ Бжеску 500 зр., въ Яслѣ 600 зр., въ Кольбушовôй 300 зр., въ Стрыю для Соколова 200 зр., а для прочихъ громадъ навѣщеныхъ повенею 500 зр., для двохъ громадъ въ повѣтѣ тарнôвскôмъ 200 зр., до розпорядимости Выдѣлу повѣтового въ Турцѣ 500 зр., въ Перемышли 500 зр., въ Рогатинѣ 300 зр., а для однои громады велицкого повѣта 150 зр., разомъ запомогъ безвзвротныхъ 3.500 зр.

У Львовѣ завязавъ ся — якъ мы то вже коротенько згадували — комітетъ ратунковый, до котрого починъ дала рада мѣска. Коли кôлька днѣвъ тому назадъ скликано надзвычайну сесію рады мѣскои, предложивъ віцепрезидентъ Мархвицкій до ухвалы слѣдуюче внесене:

„Нещастє, яке задля дворазовои въ сѣмъ роцѣ повени и безперерывныхъ дощѣвъ навѣстило многй стороны нашого краю, прибрало такй розмѣры, що на єго усмирене не можуть выстати нѣ помôчь нѣ средства мѣсцевй. Не сумнѣваю ся, що центральне правительство и соймъ выповнять свôй обовязокъ и возьмуть въ опѣку такъ тяжко пораженє населенє; однакъ въ тôй хвили розходить ся о скору помôчь, яка найчастѣйше усмирює найбôльше нещастє, отирає найчисленнѣйшй сльозы, о помôчь, яку нещастнй повиннй найти у

22)

Село Золоторобôвъ.

Хороша и правдива історія для школы и дому.

Зъ нѣмецкого. — Генриха Цшоккого.

(Дальше).

30. Якъ выглядало въ Золотоноши.

Золотоноша стала ся теперь справдѣшною золотою долиною. Она лежала середъ найурожайнѣйшихъ огородôвъ, якъ бы вкопана середъ найбуйнѣйшихъ садôвъ, а доокола неѣ тягнули ся сѣножати и золотй нивы, рай та й годѣ. Дороги помѣжь полями були такй чистенькй та рôвнй, якъ стежки въ огородѣ, гостинцѣ, якъ далеко сягала громада, всюды пообсаджуванй овочевыми деревами.

А коли було вôйти въ село, то здавало ся, що то не село а мѣсточко. Домы були, бачите, хочь не однаково высокй, то все таки всѣ краснй и въ добрôмъ станѣ вôдъ горы до споду; вôкна були такй чистй, що ажь свѣтили ся; дахи були майже всѣ крытй дахôвкою, бо законъ громадскій задля небезпечности пожару, заказувавъ крыти ихъ соломою. Коли треба було ставити новый дахъ, то вкрывано его лишь дахôвкою. На неоднôмъ домѣ видко було й громозводы, а всюды передъ вôкнами були цвѣтники; коло домôвъ були малй огородцѣ, а въ нихъ красно пороблени грядочки та порозставлюванй улиѣ.

Люде витали чемно кождого на дорозѣ та любили собѣ пожартувати; видко було, що жили всѣ зъ собою добре и що були вдоволенй зъ свого стану. Та й не могло бути инакше. Навѣть въ будный день при роботѣ въ поли и огородѣ убирали ся всѣ вправдѣ дуже простенько але за то чистенько, не було на нихъ видко замащенои та подертои одежины. Лице було у нихъ вправдѣ обгорѣле вôдъ сонця, але не повне бруду и болота, а волосє на головѣ не було нерозчесане та кострубате; зъ очей имъ такъ и усмѣхали ся здоровле та сила. Молодй паробки зъ другихъ сѣлъ заглядали найраднѣйше за золотоношѣвскими дѣвчатами, бо они були такй краснй що ажь чудо, а якй зручнй та господарнй! Не оденъ богацькій сынъ зъ другого села бравъ собѣ жѣнку изъ Золотоношѣ, бо хочь она й не мала великого посагу, то мала богато всѣлякихъ честнотъ. А коли якій паробокъ изъ Золотоношѣ хотѣвъ женити ся, то мôгъ сватати й въ цѣлôмъ краю; єму не дала гарбуза хочь бы й яка богацька донька, бо єѣ родичѣ знали дуже добре, що вôнъ не змарнує того маєтку, що они дають єму за своєю дитиною. Оттакимъ способомъ зôбльшавъ ся добробытъ въ селѣ не мало.

Розумѣє ся, що въ Золотоноши не було дѣдôвъ та дармоѣдôвъ. Але тамъ и зъ верха годѣ було пôзнати, хто богачъ а хто бѣдный, бо навѣть шпитальники мали подостаткомъ що ѣсти та пити и убрати ся въ що порядно. Коли було зайти хочь бы до найбѣднѣйшои селяньскои хаты, то майже здавало ся, що то у якогось богача. Хата була на помостѣ, а помôстъ чистенькій и заметеный, лавки, столы и стôлцѣ чистенькй ажь бѣлй, а вôкна такй якъ зеркала — словомъ зовсѣмъ не такъ якъ въ тôй кучи у неодного селянина на другôмъ селѣ. Ажь охота брала жити помѣжь такими лепськими людьми.

Теплою порою, вôдъ весны ажь до осени, було въ недѣлѣ при краснôй погодѣ веселе житє въ Золотоноши. Тамъ було повнѣсенько гостей зъ мѣста. Въ великôй новоурядженôй господѣ, котру — хто бы тому повѣривъ? — набувъ на власнôсть оденъ изъ тыхъ трицяти и двохъ бѣдныхъ членôвъ союза золоторобôвъ, було повно родинъ изъ мѣста, що приѣзджали сюды на свѣжій воздухъ. Другй родины заѣзджали до знакомыхъ селянъ, сидѣли тамъ въ огородахъ, пили молоко, ѣли овочѣ та мѣдъ и другй сельскй ласощѣ. Розлежать ся бувало на зеленой муравѣ та балакають и забавляють ся, або посѣдають собѣ на чистенькй лавки въ тѣни пôдъ хатами та дивлять ся на тыхъ, що проходжують ся цѣлыми рядами по улицяхъ; инодѣ выйдуть на площу пôдъ липою де збере ся молодѣжь зъ цѣлого села и танцює при веселôмъ спѣвѣ. Можна легко догадати ся, що тй панове и панѣ изъ мѣста, котрымъ селяне въ Золотоноши робили всѣляку выгоду та приємнôсть, знали ся за то на рѣчи, а то приносило селянамъ не мало зыску. Навѣть и зимою заѣзджали гостѣ до Золотоношѣ. Збирали ся цѣлй громады людей и саньми ѣхали до Золотоношѣ. А кудыжь було приємнѣйше ѣхати, якъ не туды?

насъ въ столици краю, котрои обовязкомъ вести передъ у всѣмъ, що величаве, що благородне.

„Репрезентація мѣста Львова була завсѣгды и всюды вѣрна тôй засадѣ и кôлько разôвъ елементарни̂ нещастя навѣстили чи то поодиноки̂ мѣста чи широки̂ верствы нашого населеня сѣльского, перша гадка жертвы, ратунку зъ вôдси выходила. Тожъ думаю, що симъ разомъ — супротивъ повного розпуки положеня тысячѣвъ нашихъ братôвъ, що зъ тревогою пытають о завтра — нашимъ обовязкомъ єсть пôднести окликъ спôльнои помочи та поспѣшахчи зъ жертвою громады мѣста Львова, завязати комітетъ ратунковый, щобы перевѣвъ сю задачу.

„Въ тôй цѣли предкладаю до ухвалы отси̂ внесеня:

1. Репрезентація мѣста Львова завязує комітетъ ратунковый, щобы нести помôчь навѣщенымъ повенею, а до комітету запрошує 88 виднѣйшихъ особôъ нашого мѣста и всѣхъ членôвъ рады.

2. На цѣли того комітету призначує ся зъ фондôвъ громады 5000 зр.“

Рада мѣска признала се внесенє наглымъ и ухвалила єго одноголосно безъ дискусіѣ. До комітету запрошено зъ Русинôвъ: Є. Ексц. Митрополита Сембратовича, оо. Павликова и Василевского, Нагôрного, Белея, Шухевича, Романчука.

Львôвскій комітетъ ратунковый зôбравъ ся вчера въ полудне на засѣданє. Явило ся около 70 членôвъ разомъ зъ радными мѣста. Засѣданє вôдкрывъ дръ Мархвицкій промовою, въ котрôй подякувавши зôбранымъ а специяльно Впреосв. архіеп. вôрменьскому Исаковичеви, зазначивъ, що нещастє вôдъ повени и зливъ показує ся значно бôльшимъ, якъ зъ початку здавало ся; люде не будуть мати чимъ засѣяти поля и грозить голодъ. Въ такôмъ нещастю не досыть помочи зъ фондôвъ державного и краєвого, треба ще й помочи горожанъ краю, отже орґанізацію такои акціѣ мае пôдняти комітетъ столицѣ краю. Потôмъ выбрано президію мѣста Львова на президію комітету, а вôдтакъ комітетъ тѣснѣйшій изъ 60 членôвъ. Той комітетъ подѣливъ ся на двѣ секціи: на акційну т. є. тую, котра мае занятись збиранємъ грошей усякими способами, и на информаційно-репартиційну — котра мае розслѣджувати, де єсть потрѣбна помôчь и зôбрани̂ грошѣ роздѣляти. До пôдкомітету акційного увôйшло 36 членôвъ (зъ Русинôвъ пос. Юліянъ Романчукъ и крил. Т. Павликôвъ) а до информаційнои 24 членôвъ (зъ Русинôвъ: Ив. Бедей, о. Ад. Василевскій, В. Нагôрный и дръ Д. Савчакъ).

По засѣданю зложили зôбрани̂ члены комітету кôлькасотъ зр.

Зъ Вѣдня доносять, що сими днями мае появити ся такожъ розпорядженє цѣсарске, призволяючи удѣлити потерпѣвшимъ вôдъ повени въ Галичинѣ значнѣйшу помôчь зъ фонду державного. Вѣсть ся потребує однакожъ потвердженя.

Вôдозва

Мило намъ подати до загальнои вѣдомости, що **Товариство выробу и продажи ризъ церковныхъ въ Самборѣ** єсть уже зареєстроване и пôчне свою дѣяльнôсть зъ днемъ 1-го жовтня с. р.

Щобы товариство могло розвинути успѣшну дѣяльнôсть и вôдъ разу станути на твердôй почвѣ, до того вымагає ся бôльшого закладового капіталу. Сума зôбрана дотеперь ще за мала, щобы почати дѣло на ширши̂ розмѣры, длятого удаємо ся до Впов. рускои публики, а особливо до Впов. Духовеньства всѣхъ трехъ епархій, щобы оно зволило безпроволочно якъ найчисленнѣйше приступати въ члены Товариства и вносити по крайнôй мѣрѣ одинъ удѣлъ вôдъ себе, вôдъ церквей и вôдъ Братствъ церковныхъ. Высота одного удѣлу, выносяча всего 5 зр. (50 кр. вписового) єсть така низька, що вѣдай для кождого може бути приступна.

Братя! Не для якихъ небудь приватныхъ цѣлей основувалось Товариство, а основувалось оно выключно для добра церкви, для величи нашого обряду и для улекшеня незавиднои долѣ вдôвъ и сиротъ по священикахъ, а таки̂ цѣли мусять одушевити кождого щирого Русина-патріота, кождого руского священика, и наклонити єго до приложеня своєѣ руки до того такъ высокого добродѣйного дѣла. Мы не сумнѣваємо ся, що дѣло зачате нами знайде всюда загальне одобренє, однакъ якій оно возьме оборотъ и яки̂ успѣхи принесе, то вже зависить вôдъ участи загалу. Тожъ просимо усильно пôдпомочи наши̂ стремлѣня безпроволочно не тôлько словомъ, але й дѣломъ, а въ недалекôй уже будучности выкажемо ся великими успѣхами и докажемо, якъ много добра можемо мы здѣлати при зъєдиненыхъ силахъ!

Для близшои информаціѣ подаємо слѣдуючи̂ точки изъ статута Товариства:

§. 2. Звычайнымъ членомъ Товариства може бути кождый приступаючій до Товариства найменше зъ однымъ удѣломъ (5 зр. и 50 кр. вписового).

§. 6. Членъ выступившій изъ Товариства одержить зворотъ вложеныхъ удѣлôвъ.

§. 35. Кождый членъ Товариства мае на загальныхъ зборахъ право одного голосу. Єсли членъ зложить бôльше якъ десять удѣлôвъ, прислугує єму право двохъ голосôвъ.

§. 44. Рôчный зыскъ роздѣлює ся въ той способъ: а) 10 прц. на фондъ резервовый; б) 50 прц. на дівіденду вôдъ удѣлôвъ рôвномѣрно; в) 40 прц. для вдôвъ и сиротъ по священикахъ, котри̂ роздѣлює рада надзираюча.

§. 46. Дівіденды не пôдняти̂ въ протягу одного року припадають на запомоги для вдôвъ и сиротъ.

§. 48. Въ случаю добровôльного розвязаня Товариства, фондъ резервовый переходить до фонда вдовичо-сиротиньского всѣхъ трехъ епархій въ Галичинѣ розмѣрно до вплаченыхъ удѣлôвъ.

Въ Самборѣ, дня 8 серпня 1893.

Рада надзираюча: Ивановскій Спиридіонъ, предсѣдатель; Щавиньскій Левъ, заступникъ предсѣдателя; Гмитрикъ Иларіонъ, секретарь. *Дирекція:* Лашкевичь Николай, Рѣпецкій Теодоръ, Рабѣй Францъ. *Заступники Дирекціѣ:* Д-ръ Чайкôвскій Корнило и Несторовичь Николай.

Перегладъ политичный.

Presse доносить, що буджетъ державный буде вже въ слѣдуючôмъ мѣсяци готовый и заразъ по скликаню Рады державнои буде мôгъ бути предложеный Палатѣ послôвъ. Єсть рѣчь певна, що буджетъ на 1894 рôкъ не представить ся некорнстнѣйше якъ сегорôчный.

Аґентія Стефаніого доносить, що италіяньске правительство засуспендувало префекта поліціѣ и директора тои части мѣста, де лежить французска амбасада, а міністерство справъ внутрѣшныхъ вызначило комісію, котра мае розслѣдити вину цивільныхъ и войсковыхъ властей за демонстраціи противъ Франціѣ. Міністерство справъ внутрѣшныхъ выдало розпорядженє до всѣхъ префектôвъ, щобы они старали ся удержати всюды якъ найбôльшій порядокъ и не допускали до нѣякихъ демонстрацій, котри̂ могли бы утруднятн дѣяльнôсть правительства въ справѣ рѣзнѣ въ Еґе-Мортъ.

Люде по другихъ селахъ чули о тôмъ и мало ажъ не гинули зъ дива, чому то й у нихъ не такъ? Они таки на правду думали, що Золотонощцѣ знають якись чары. Але замѣсть розвѣдуватись близше про тоти̂ чары, сидѣли они заєдно спокôйно на своѣмъ старôмъ гною и остались такими, якими й були. Ихъ лишь брала злôсть и заздрôсть и длятого прозывали они Золотоношу селомъ Золоторобôвъ. Але то нѣчого не вадило.

Та й Золотоношѣвцѣ не робили собѣ зъ того нѣчого, бо де лишь они показали ся, то всюды ихъ поважали и цѣнили высоко. Они поступали и дальше такъ само якъ и доси и були ради̂, що можуть якось жити. Коли бувало напрацюють ся тяжко черезъ цѣлый тыждень, то мають въ недѣлю правдивый спочинокъ. Правда, що до коршмы Золотоношѣвцѣ не заходили; они мали чимъ и дома покрѣпити ся. А й зимою збирала ся молодѣжь на танцѣ лишь дома при добрôй музицѣ. Учитель Весоловскій выучивъ бувъ кôлькохъ старшихъ вже людей и хлопцѣвъ грати на скрипкахъ та на клярнетѣ и они грали таки не зле. Неразъ зберуть ся молоди̂ спѣваки та спѣвачки та выведуть таки̂ спѣвы, якихъ и въ мѣстѣ ледви чи почуєшь. Старши̂ мужчины та жѣнки зôйдуть ся разомъ та гостять ся при звычайнôй сѣльскôй стравѣ и балакають собѣ весело. Про пяницъ та бійки, про процесы и всѣляку розпусту не було вже й чутки, бо зъ добробытомъ и лѣпшимъ выхованємъ, яке выходило изъ школы набрали и селяне якогось почутя та любови до приличнѣйшихъ звычаѣвъ а въ другихъ селахъ не можна було того доглянути. Вже на першій поглядъ можна було розпôзнати въ мѣстѣ селянъ зъ другихъ сторонъ а селянъ зъ Золотоношѣ; си̂ носили ся дуже просто але чисто, ихъ бесѣда була лагôдна и скромна, а ихъ поступованє було отверте и щире. Одѣжь на нихъ не була делікатна, але за то було делікатне ихъ поведенє.

Але не треба думати, що та ихъ чемнôсть та честнôсть и то цѣле ихъ достôйне похвалы поведенє було наслѣдкомъ лишь самого выхованя и загального добробыту; то були такожъ наслѣдки законôвъ громадскихъ. Бо коли селяне розбогатѣли, то знайшли ся зновь таки̂, котрымъ забагало ся брыкати. Декотри̂ були вже поробили ся гордовити̂, стали убирати свои доньки по богацки, зъ паньска и всюды хвалили ся своимъ богацтвомъ. Други̂ зновь стали ся брати до картъ та до фляшки въ коршмѣ. Але то выкликало у всѣхъ честныхъ людей велике згôршенє и они казали: „Коли такъ зновь зачне ся, то зôйдемо зновь на дѣдôвъ!“ Настало загальне негодованє и люде почали докоряти старшинѣ, чому она не доглядає добрыхъ обычаѣвъ въ селѣ.

Ти̂ докоры, яки̂ роблено старшинѣ громадскôй, не гризли Володка, а противно, вôнъ бувъ зъ нихъ дуже радый. Тогды то выдано строгій законъ громадскій; заказано всѣмъ убирати ся въ дорогу одѣжь и для кождого вѣку приписано ношу, за гру въ карты и за кожду гру въ грошѣ, за піяньство, бійки и всяку розпусту вызначено остру кару. Зъ того вышло, що нѣхто въ громадѣ не выносивъ ся оденъ понадъ другого, а коли кого и зôбрала охота допустити ся чогось, що й негодило ся або й було нечестно, то єго бравъ страхъ передъ карою и ганьбою.

Законъ о моральности вôдчитувано що року цѣлôй громадѣ. Стари̂ й молоди̂, мужчины, жѣнки и дѣти мусѣли єго слухати. Коли треба було зробити якій додатокъ, то зроблено. А коли прочитано той законъ, то начальникъ громады мусѣвъ за кождый разъ пытати ся: „Чи хочете держати ся того закона, котрый єсть пôдставою нашого добробыту, нашои згоды и чести?“ — Тогды й стари̂ и молоди̂ вôдповѣдали выразно и въ оденъ голосъ: „Хочемо“.

31. Христины.

Пôдъ ту пору зазнавъ Володко того щастя, якого вже вôдъ давна бажало єго серце. Єго люба, добра Гальшка привела єму на свѣтъ здорового хлопця. Єму здавало ся, що вôнъ въ небѣ, такъ тѣшивъ ся.

Тогды пôшовъ вôнъ до свого приятеля, нового властителя господы пôдъ „львомъ“, одного изъ звѣстныхъ трицяти и двохъ союзникôвъ, та каже до него: „Мôй друже, я нѣколи не просивъ тебе, щобы ты менѣ чимъ выгодивъ; теперь приходжу до тебе першій разъ зъ такою просьбою. Моя жѣнка лежить въ злогахъ а я єѣ не можу саму лишити и пôйти до мѣста. Менѣ треба пять сотъ риньскихъ, хочь бы лишь на вôсѣмъ днѣвъ, але они мусять коли можна бути золотомъ. Коли можешь, позычь менѣ на вôсѣмъ днѣвъ“.

А властитель господы каже єму: „Чо-

Новинки.

Львôвъ дня 22 серпня.

— **Помилованє.** Є. В. Цѣсарь дарувавъ решту кары 6 вязнямъ у Львовѣ, по 3 въ Станиславовѣ и Висничи и 5 женщинамъ вôдсиджуючи кару у Львовѣ.

— **Руска Бесѣда въ Самборѣ** уряджує дня 31 серпня с. р. въ своихъ комнатахъ вечеръ зъ танцями, на котрый має честь запросити доокрестну руску публику. Початокъ о 8-ôй годинѣ вечеромъ. Вступъ вôдъ особы 1 зр., семейный бiлетъ вôдъ чотирохъ особъ 3 зр.— *Комiтетъ.*

— **Дирекція ц. к. академiчнои гімназіѣ** у Львовѣ оповѣщує П. Т. родичамъ и опѣкунамъ, що Выс. ц. к. Рада шк. кр. въ порозумѣню зъ ц. к. Радою санiтарною, рескриптомъ зъ дня 18 липня с. р. ч. 374 (Презид. Р. шк. кр.) зарядила, щобы Дирекція ц. к. гімназіи зъ початкомъ року шкôльного 1893/4 зажадала вôдъ всѣхъ ученикôвъ свого заведеня, зъ выимкою тыхъ, у котрыхъ безперечно ствердити можна, що вôспу родиму перебули, вѣродостойного доказу, що въ часѣ позднѣйшôмъ вôдъ 1 сѣчня 1891 року були щѣплений або ревакцинований. — Всѣ ученики, котрî такого доказу не зложать, повиннî въ протягу мѣсяця вересня сего року пôддати ся ревакцинаціѣ и предложити Дирекціи свѣдоцтво тои ревакцинаціѣ. Ученикамъ, котрî до сего наказу не примѣнились бы, має ся 1 жовтня збороняти вступъ до школы. — На будучность має ся вôдъ всѣхъ ученикôвъ, вступаючихъ до заведеня, зъ выимкою тыхъ, у котрыхъ безперечно ствердити можна, що перебули вôспу родиму, жадати свѣдоцтва ревакцинаціѣ, вôдбутои въ роцѣ попереджаючôмъ вступленє до школы. Безъ такого доказу не вôльно буде приимати ученика до школы. — Дирекція звертає увагу ученикôвъ, що щѣпленя и ревакцинаціѣ удѣляють ц. к. лѣкарѣ повѣтовî и лѣкарѣ мѣскî безплатно. — *Зъ Дирекціѣ ц. к. академiчнои гімназіѣ* у Львовѣ дня 16 серпня 1893.

— **Холера.** Дня 19 и 20 серпня захорували въ повѣтѣ надвôрняньскôмъ въ Делятинѣ, Микуличинѣ и Добротовѣ по 4 особы; въ Коломыи также 4; въ повѣтѣ снятиньскôмъ и бжескôмъ новыхъ хорыхъ не було. Натомѣсть зъ Кристинополи въ пов. сокальскôмъ вмеръ чоловѣкъ на холеру дня 16 с. м. Въ тыхъ двохъ дняхъ 19 и 20 с. м. вмерли въ Делятинѣ 2 особы, въ Микуличинѣ 5, въ Добротовѣ 4, въ Дорѣ 1, въ Коломыи и Вербяжи по 2 особы.

— **П. Евгеній Гушалевичъ** выступить два разы сего тыждня на сценѣ львôвского театру въ операхъ: Cavalleria rusticana (вô второкъ) и Pagliazzo (въ пятницю). Газеты польскî подають короткій оглядъ карiєры сценiчнои нашого земляка и заповѣдають єму велике поводженє. Dziennik пише: П. Евг. Гушалевичъ образувавъ ся передъ кôлькома роками у професора В. Высоцкого у Львовѣ. Въ тôмъ часѣ выступавъ п. Гушалевичъ на естрадѣ концертовôй, въ котрои порывавъ всѣхъ своимъ гарнымъ голосомъ. Вôдтакъ выѣхавъ нашъ артистъ для докôнченя студій правничихъ до Вѣдня, але тамъ давъ намовити ся знаменитому местрови Гензбахерови и вôддавъ ся карiєрѣ сценiчнôй. По кôльколѣтнôй науцѣ у першихъ учителѣвъ вѣденьскихъ выступивъ першій разъ въ Прешбурзѣ а поводженє, якого зазнавъ, зробило єму дорогу до славного театру берлиньского Креля. Въ послѣднôмъ сезонѣ выступавъ стало въ Ахенѣ, а загощувавъ до Дiссельдорфу, Готы, Геры и т. д. Цѣла критика нѣмецка не мала досыть слôвъ признаня для прегарного голосу артиста, знаменитои школы и выкôнченои гры. П. Гушалевичъ єсть тенoромъ геройскимъ въ цѣлôмъ того слова значѣню, а партія Турріда въ „Кавалерiи" причисляєсь до єго партій попиcовыхъ. Не сумнѣваємо ся, що п. Гушалевичъ и теперѣшнымъ выступомъ добуде собѣ признанє и одушевленє львôвскои публики.

— **Зъ кругôвъ нотаріяльныхъ.** П. Веняминъ Райнеръ, именованый нотаремъ въ Борыни, зложивъ дня 8 серпня службову присягу и розпочавъ свое урядованє.

— **Новî грошѣ.** До 5 серпня выбито въ монетарни вѣденьскôй золотыхъ двацять-коронôвокъ на 110 мiлiонôвъ коронъ, срѣбныхъ однокоронôвокъ, на 22 мiлiонôвъ, нiклевыхъ двацятакôвъ на 4·5 мiл. коронъ, десятакôвъ на 2·5 мiл. коронъ, бронзовыхъ двосотикôвъ на 500.000, а односотикôвъ на 170.000 коронъ.

— **Першу погôдну недѣлю** мавъ передвчера Львôвъ а имовѣрно и цѣлый нашъ край пôдчасъ сего рôчного слôтного лѣта. Длятого цѣле мѣсто було въ недѣлю якъ вылюдненє, бо тысячѣ населеня вывандрувало за рогачки на свѣжій воздухъ.

— **Мѣсце купельне Криниця** обходить дня 23 и 24 с. м. столѣтнî роковины свого истнованя. Завтра вôдбуде ся тамъ т. зв. венецкій вечѣръ: походы зъ музикою и освѣтленє, а позавтра властивый обхôдъ: богослуженє, вôдкрытє памятнои таблицѣ, а вечеромъ выстава театральна, баль и освѣтленє Криницѣ.

— **Иванъ Мартинъ Шарко,** славный лѣкарь недугъ ума, померъ сими днями въ Парижи. Шарко уродивъ ся 1825 року, студiювавъ медицину и одержавъ титулъ доктора 1853 року, а по короткôй практицѣ въ парижскихъ шпиталяхъ обôймивъ мѣсце дѣйствого лѣкаря въ шпитали для божевôльныхъ въ Сальпетрiєръ. Въ короткôмъ часѣ добувъ собѣ великои славы зъ причины цѣнныхъ своихъ праць зъ области лѣченя недугъ ума и нервôвъ. Бувъ кавалеромъ почетнои легiѣ.

— **Скокъ зъ поѣзду пôдчасъ руху.** Вчера о год. 10 рано, коли поѣздъ зелѣзницѣ выѣхавъ зъ Каменоброду до Львова, стала ся пригода, котра лише якимсь чудомъ не мала страшныхъ наслѣдкôвъ. П. Ебергартъ ѣхавъ зъ Заловець зô своєю трилѣтною дѣвчинкою. Она бавила ся коло дверей не добре замкненыхъ и выпала зъ поѣзду на землю. За нею сейчасъ выскочивъ и п. Ебергартъ. Проф. Маньковскій, що ѣхавъ въ тôмъ самôмъ передѣлѣ, заалярмувавъ машинiста и за кôлька хвиль поѣздъ станувъ. Всѣ подорожнî зô страхомъ ждали на вѣстку, що стало ся зъ батькомъ и донькою. За хвилю прийшовъ Ебергартъ зъ донькою на рукахъ — обоє зовсѣмъ здоровî и неушкодженî.

— **Черезъ океанъ на човнѣ.** Капiтанъ Мiшель, комендантъ англійского корабля Schiehallion, приславъ до товариства географiчного въ Глесговѣ письмо о такôмъ фактѣ на мори. Дня 25 липня с. р. пôдъ 41 степенемъ пôвнôчнои ширины а 52 всхôднои довжины, на повнôмъ мори побачила залога корабля якiйсь човенъ на мори. Сейчасъ выслано тамъ велику лодь зъ моряками, котрî застали въ човнѣ одного чоловѣка. Думали, що то якій нещасный пасажиръ зъ розбитого корабля, але подорожный сказавъ, що зве ся Гарднеръ, походить зъ Амстердаму, має 45 лѣтъ, а теперь на човнѣ довгôмъ на 15 стôпъ, ѣде зъ Шельбурнъ въ Новôй Шкоцiи до Амстердаму. Вже 34 днѣ пробуває на мори, а вôдъ 5-ти днѣвъ не може дальше ѣхати, бо керма єму зломала ся. Капiтанъ Мiшель радивъ Гарднерови пересѣсти ся на корабель и хотѣвъ єго взяти до Европы, але той не хотѣвъ. Я — каже — вже бôльшу половину дороги уѣхавъ, отже мушу єѣ и докôнчити на човнѣ. Коли керму направлено, капiтанъ знову ставъ єго вôдмавляти вôдъ такои небезпечнои подорожи. — Все менѣ одно! — казавъ Гарднеръ. — Я перебувъ уже тôлько небезпечностій, що соромъ бувъ бы теперь утѣкати въ човна на корабель. Тому кôлька днѣвъ перевернула ся менѣ спiритусова лямпа до огрѣваня поживы. Выбухъ огонь и спаливъ менѣ богато рѣчей и поживы. А таки я не згинувъ. Якъ тôлько мину лавы Новои Землѣ, то вже буду безпечный. Бою ся лише гôръ ледовыхъ и не маю чимъ боронити ся передъ ними. — Вôдтакъ передавъ листъ до жѣнки въ Амстердамѣ, въ котрôмъ обѣцяє приѣхати за три мѣсяцѣ, и Мiшель вôдъѣхавъ, лишаючи Гарднера на широкôмъ мори.

— **На будову руского театру** на руки д-ра Корн. Чайковского на вечерницяхъ въ Ботелцѣ выжнôй зложили: д-ръ Петро Стебельскій 5 зр., Ив. Людвикъ Косовичъ 2 зр., зъ картъ 1·90 зр. разомъ 8·90 зр. — Гостѣ на весѣлю п. Iосифа Фолиса зъ панною Людкевичѣвною въ Ворцовѣ зложили 18 зр. 33 кр.

† Посмертнî вѣсти.

Иванъ Прачукъ, єдиный сынъ приходника о. Теодора Прачука зъ Коропця въ повѣтѣ волочѣвскôмъ, студентъ другого року правъ въ унiверситетѣ львôвскôмъ, упокоивъ ся дня 13 серпня по довшôй тяжкôй недузѣ въ 24 ôмъ роцѣ житя. — Денисъ Шашкевичъ, народный учитель въ Жабинѣ, волочѣвского повѣта, померъ недавно проживши 46 лѣтъ. Лишивъ вдову и шестеро дѣтей. — Исидоръ Кисѣлевскій, окôнченый правникъ, бувшій кандидатъ нотаріятскій, а вôдтакъ новикъ чина св. Василія, померъ 19 с. м. въ Замарстиновѣ коло Львова, проживши 43 роки.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Кольонія 22 серпня. До Köln. Ztg. доносять зъ Парижа, що италiяньске правительство зажадало строгого укараня виновникôвъ рѣзнѣ въ Еге-Мортъ.

Парижь 22 вересня. Доси выбрано 312 республиканôвъ, 30 соцiялiстôвъ, 33 консерватистôвъ. Републикане зыскали 63 новыхъ мандатôвъ.

Неаполь 28 серпня. Зъ многихъ домôвъ повѣвають вôдъ вчера полудня чорнî хоругви; улицями снують ся тысячѣ демонстрантôвъ выкрикуючи: „Най жиє Италiя!"

мужь бы я тобѣ не позычивъ? Тажь я тобѣ тôлько завдячую. Я вôдобравъ якъ разъ вôсѣмъ сотъ риньскихъ; они ще у мене въ скрини, але по бôльшôй части срѣбною монетою. Коли хочешь, то возьми все на часъ, доки тобѣ буде потреба".

На то єму Володко: „Я волѣвъ бы золотомъ; менѣ того конче потреба".

А властитель господы каже: Нехай и такъ; знайдесь на то рада. На коли тобѣ треба?

„Принеси менѣ" — каже єму Володко — „завтра вечеромъ о осьмôй годинѣ. Але некажи нѣкому.

Залагодивши дѣло пôшовъ вôнъ вôдтакъ до прочихъ трицяти и оденъ союзникôвъ и такъ само просивъ ихъ выгодити єму пятьсотъ риньскими въ золотѣ, а кождый бувъ радъ, що може приятелеви выгодити и обѣцявъ ся принести грошѣ точно на осьму годину вечеромъ.

Та й зôйшли ся всѣ до него о тôй самôй годинѣ, коли вже було темно. Вôнъ завѣвъ всѣхъ до своєи комнаты, въ котрôй ще не було свѣтла а всѣ тихцемъ дивували ся, чого тутъ зôйшло ся тôлько людей. Володко пôшовъ принести свѣчку. Коли вôйшовъ зъ двома запалеными свѣчками въ руцѣ, побачили они єго въ пишнôмъ офiцирскôмъ мундурѣ, якъ то колись видѣли єго першій разъ, въ капелюсѣ зъ перами на головѣ, зъ ордеромъ на грудехъ та шаблею при боцѣ. Споглянули здивованî оденъ на другого бо побачились тî самî, що були тутъ за столомъ сѣмъ лѣтъ тому назадъ.

Тогды каже до нихъ Володко: А що, милî приятелѣ, принесли вы менѣ то, о що я васъ просивъ? Коли принесли то положѣть на стôлъ.

Выступили оденъ по другôмъ та выложили грошѣ на стôлъ; жалувались лишь, що не все саме золото. А вôнъ каже: „То все одно; давайте що маєте!" И они зложили грошѣ: хто золотомъ, хто срѣбломъ або й цѣнными паперами. А Володко каже тогды до нихъ:

Пригадайте собѣ, що минуло тыхъ сѣмь лѣтъ и сѣмь недѣль, про котрî я вамъ казавъ. Теперь выложили вы бôльше грошей на стôлъ, якъ я сѣмь лѣтъ и сѣмь недѣль тому назадъ. Тогды можна було у васъ ледви пять сотъ крейцарôвъ позычити а въ мѣстѣ бувъ бы вамъ и тыхъ нѣхто не повѣривъ, а теперь зложили вы до двацять и чотири годинъ по пятьсотъ риньскихъ, такъ, що на столѣ лежить шѣснацять тысячѣвъ при купѣ. Отже минувъ часъ пробы и я научивъ васъ робити золото. Теперь чей зрозумѣєте то, що я вамъ тогды говоривъ, коли вы тутъ першій разъ стояли. Я казавъ тогды, що та штука має ще бôльшу вартôсть якъ золото, бо та штука то найлѣпша мудрôсть житя. Держѣть ся вѣрно присяги и Бога а ваше щастє, вашъ добробытъ буде рости зъ дня на день. Учѣть того и вашихъ дѣтей а буде и имъ добре. Теперь додержавъ я даного вамъ слова. Вы и самî богатî и маєте довѣрє у людей. Знаєте вже, якъ честнî люде роблять золото. Або вы може думали, що якось инакше?"

(Конець буде).

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

„ДНѢСТЕРЪ“

Товариство взаимныхъ обезпеченъ

у Львовѣ

засповане на пôдставѣ концесіи Высокого ц. к. Міністерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 9 грудня 1891 ч. 22751, розпочало свою дѣяльность дня 15 н. ст. вересня м. р.

„ДНѢСТЕРЪ“, опертый на засадѣ взаимности своихъ членôвъ, обезпечае всяке майно движиме и недвижиме противъ шкôдъ огневыхъ пôдъ найприступнѣйшими условіями и почислюе можливо найнизшій преміи.

Всякі шкоды ліквідують ся и выплачують ся сейчасъ по пожарѣ.

Фондъ основный „ДНѢСТРА“ выносить наразѣ 50.000.

Якъ фондъ основный такъ и контракты заключеній зъ першими Товариствами контрасекураційными, подають „ДНѢСТРОВИ“ можность обезпечувати якъ найбôльшій сумы.

Въ силу договору заключеного зъ Товариствомъ взаимныхъ обезпеченъ въ Краковѣ, — „Днѣстеръ“ принимае обезпеченя на жите у всѣхъ можливыхъ комбінаціяхъ.

Друки якъ и всякі поясненя подають Агенты, установленій у всѣхъ мѣстахъ и бôльшихъ селахъ якъ и

34

Дирекція „Днѣстра“

у Львовѣ, улиця Валова число 11.

Косы зъ маркою сѣчкарня

зъ англійскои срѣбнои стали

посылае громадамъ и поодинокимъ господарямъ въ довôльнôй довготѣ **пôдъ ґваранціею** за кожду штуку. Єсли коса не буде такъ добре косити, якъ я обѣцюю, то перемѣнюю косу 5—6 разôвъ

Одинокій складъ фабричный для Австро-Угорщины

Л. І. ПАТРАХЪ въ СТРЫЮ

въ Галичинѣ

Тоти косы суть свѣтовои славы задля своеи легкости **подвôйного гарту, легкого замаху и вытрималости въ кошеню.** Ковальце выдержуе кôлька днѣвъ. За одноразовымъ наостренемъ можь косити 120 до 150 кроковъ, навѣть найтвердшу гôрску траву.

Довг.:	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	120	цтм.
Цѣна:	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1.90	2·00	2·20	кр. зв

Марморовый камѣнь до остреня косы.

Довгота стм.	18	21	22	25	въ кôнци звычайні брусики мармор.
Цѣна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Посылка найблившою почтою лише **за готôвку або послѣплатою.**

Осторога передъ фалшôвниками. Правдиві Патраха косы суть лише тоти, котрі мають марку охоронну **сѣчкарня** (докладну пôсля повысшого взôрця) якъ также **выбиту фірму L. J. Patrach.**

Вôдбирати можь лишь впростъ вôдъ **Л. І. Патраха въ Стрыю** (Галичина).

Вôдъ 10 кожда одинацята даромъ и одинъ камѣнь 1

Бюро дневникôвъ и оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львовѣ

улиця Кароля Людвика число 9.

приймае

абонаментъ на всѣ дневники

по цѣнахъ оригінальныхъ.

С. Спітцеръ у Вѣдни

поручае

Товары камѣнні и шамотові.

Плиты бѣлі и кольорові. — Насады коминкові. Комплетні уряджения для стаєнъ и оборъ.

На жадане высылаемо катальоґи

заступники для Ґаличины и Буковины

Гамель и Файґель

у ЛЬВОВѢ, улиця Коперніка число 21.

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймае

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ ориґінальныхъ.

До

Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-у“

може лише се бюро анонсы приймати

Инсераты

(„оповѣщеня приватні“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Газеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ **Людвика Пльона**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Поручае ся 9

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.